

Vavák dobře viděl, že se Tereza při tom posunou mladého Lidla usmála, a že se jí všecken ten spor nic nedotýká. Prudce vstal. Tvář jeho zrudla, oči se mu začernily. Upřel je na šviháka, jenž na něj vítězně pohlížel, ironicky se usmívaje. Vavák jsa prudce pohot, na okamžik jakoby slovo hledal, až se prudce ozval, skoro rozkřikl:

"Němei se nevpuppúčují? Z francouzského? Co? A podívají se, panáčku, ty dni o slavném korunování do té české komedie a u slyšejí ne jeden, ale kolik nových kusů, a ne vypúčených. Volení českého krále. Slyšejí? Obětují naši krev a život za krále. — Slyšejí, to je druhý, a z české kroniky kus 'Vladislav.' To je třetí, alyšejí? To je suad na ty dni dost, alyšejí-li, mladý pane, věřit, jdou se do té české komedie podívat a bohádá nevidí tam samé sprostáčky, ale také J. Mil. krále a celý dvůr a urozené panstvo; opravdu urozené panstvo, rozumějí? — dodal s důrazem a obrátil se k starému Lidlovi, jenž zčervenav mrkal na Terezu, aby odešla, a po německu syna napomínal, aby tak šel. Ale v tom sebou škub, jak Vavák k němu promluvil:

"Jsou-li opravdu z toho starobylého a českého zemanského rodu Lidlů z Lidlova, který kvetl před dvěma sty lety, vím to dobře z kronik, tak se jejich předkové, poctiví Staročechové, v hrobě obrátí nad jejich panem synem a nad nima. A tu slečna zde, také staročeského rodu vladýčského — aby — její otec —"

"Už dost!" zkrkl starý Lidl uzažen pochobností o jeho slechtictví. "Co jste nám přišel kázat!" Syn, jenž žasna nad neobyčejnou výmluvností sedlákovou a ještě více nad jeho vědomostí i smelostí, vymrštil se ze židle, a zvolal německy všecken už rozzloben:

"Zeňte ho!" A co řekl, zřetelně dost rukou naznačil.

"Panáčku," řekl Vavák tlumenějším hlasem a volněji, "mě vidí rád jiní páni, doktoři písmá, kanovníci, faráři, učené mužové i vrchnost, ač jsem jen sprostý sedláček. A všude se hlásím svým mateřským hlaholem, a proto mě za prostého nemají. Ale ten je, panatunou si, zhloupělý a pošetilý, kdo se za něj stydí, a bídný, kdo mu zálohy stříží. A vy, panno Terezko, či oni slečno, odpustějí, že jsem se v sprosté upřímnosti a v dobré vůli k nim hlásil."

Rekl to s trpkou výčitkou; neviděl ani záblesku pro sebe na mladé Maternové, za všecken ten trapný výstup. Byl jí také nepohodlný, a nehlesla ani, když mu bylo dáno pokynutí tak zřetelné. Tereza se jen v duchu divila, jak se to vše stalo, že mluvili veselě, a jak tak pojednou se chytli o takovou hloupost. Ale když Vavák k ní tak důtklivě promluvil, kmtilo se jí, jak se jí ujmal, jak se vzdýsky staral. Chtěla k němu, chtěla mu říci, aby se nezlobil; v tom však postřehla výsměšný pohled i úsměv mladého Lidla, jenž jí rovněž tak řekl po německu, chce jí jíti s tím sprostým sedláčkem. Zazrazila se, a když oči pozvedla, byl už Vavák ve dveřích. Popuzen se stupoval pak se schodu a v duchu si opakoval: "To máme rody! To máme rody!" Ale sám sebou byl spokojen, že jim do duše pověděl, a že Tereza měla také dost.

Ta za chvíli, kdy asi Vavák docházel k české Expedici, aby tu pověděl, co se stalo, i také k vůli Šedivému a zítřejší slávě, zapoměla již na všecko. Tleskající rukama vítala s nelíbenou radostí zprávu mladé Lidlovy dcery, že nepůjde zítra na leden na Staroměstském rynku, kam mladý Lidl koupil lístky k sezni (byly po 2 zl. 30 kr.), ale že budou mít tam celé okno, že je pan Micešl spafil, že budou líp vidět na královské průvod, a také že to bude vše nobl. —

XXV.

O radostných dnech.

Večer toho dne Mária Smičková.

va pozdě usnala. Ležte na posteli pod nebesy poblíže postelí, v nichž strýcova dcera a babička ulehly, v pokoji vysoko v paláci Kollerredo-Mannsfeldském, hleděla zamyšleně před se. Rozpomínala se na chvíle právě minulé, jak do Prahy přijeli, jak jí a babičku Věk vedl, jak šli blučnými ulicemi, kdež vozy a kočáry ustavičně hrčely, kde tolik lidí šlo jako proudem, jak jí Věk všecko ukazoval, kostely, krásné stavby, jako všecko jmenoval, až stanuli u vysokého paláce, kde strýc byl správcem pokojů. To jí den pohasínal, a mnoho již nebylo viděti. Křížovníký kostel a bání, klášter i dům před ním a sloup se sochou sv. Václava*) i mosteká věž halily se již v šero. A přece venkovanky na ně chvíli se dívaly, hlavně na věž a na most za ní, a na Hradčany v pozadí té chvíle jen jako modravé stíny šerem vystupující.

Pak na palác se dívaly, jak je výstavný, na vysoká vrata, nad nimiž se mde leskl zlatený knížecí erb, a nad nímž mířá pěkné kovanou pronikala již zardělá zář. Divení nebylo konce. Palác jim připadal jako kostel, měl vysoký průjezd, odkud bylo viděti do dlouhého, úzkého nádvoří, vysokými stávkami obklopeného. V pozadí zabíhala Mária v šeru vysokou sochu. V tom strýc přikvapil, veselý, tlustý staroušek, a hned sprýmovně s babičkou začal. Viděl jí tuze rád a Mária se ulehle zvedla, a za ruku vedl. Věka vidně vřítal a zval, že nebožtíka pantáto dobře znal, a hned je vedl prvým schodištěm, jež bylo osvětleno jako ono na levo, po schodech vzhůru. Šli po koberečích, jimž se stará Smičková nahlásila, a vešli se starým šiperou různých tváří a bělostné vlásenky dlouhého dost copu, do bytu, kde je uvítala jediná jeho dcera, stará panna, v tváři podvázaná. Dávala právě pijavkám, jichž měla na okně dvě velké sklenice, vodu. Příbězchy vřítala upřímně, ale s povzděchy, stěžujíc sobě na bolesti, sváděje všecko na zlou větrici v hlavě; začínala přes tu chvíli německy, a když to nešlo, nerozuměly jí ani bába ani vnučka, pletla alespoň hodně německých slov do řeči, že bylo Věkovi za hořko z toho.

Mária vzpomínala na loži, jak se nie nebránil, když ho strýček zval, aby šel s nimi nahoru, a jak ochotně slbil, když strýček zval, aby přišel zítra, že odtud budou dobře viděti na průvod, že budou mít oken dost. Byl rád tomu pozvání a slbil, že přijde, ač jestliže nebude musit zůstat u přítelkyně Hněvkovské. Mária nechavši všeho toho, co viděla, myslila na to, přijde-li opravdu, a kdy by přišel. A jak to bylo s ním všude krásně! Všecko jim ukazoval, ona ho poslouchala tak ráda, ale byla by se raději na něj dívala nežli na to všecko. Z jeho vykládek také mnoho neměla, i z toho, co jí ukazoval. On, on jí byl ve všem neupřednájšl, a když jí pak strýc po jeho odchodu zavedl s babičkou do sálu nehybného již pro urozené panstvo, sezvané na ten večer, a když šla vysokým sálem, na jehož stropě byl veliký obraz namalován, nějak pohanské nebe, jak strýc vykládal, když viděla lesknoucí se mramorové, ploché sloupky i stěny začernalým mramorem obložené, benátská velká zrcadla i bělostné dvéře vysoké se zlatenými rámy a řezbami lesknoucí se v záři několika set svělek, hořelých na čtyřech zlacených, krásně vyřezávaných lustrech visutých i na několika menších nástěnných i na bohatě vyřezávaných a zlatených girandolách v rozích postavených, hleděla na to vše jako u vidění; hned však vzpomněla, kdyby tak on, Věk, tu byl, kdyby tak vedle ní kráčel, jako těmi ulicemi...

Všecko bylo jako mámení, jako sen, ten všecken ruch a hluk, to hemžení, tu ta nádhera stavby i oblouk panstva, jež pak uviděla z mlsta, kam jí "Karolín", strýcova

deera, zavedla, v atlasu, hedvábí, sametu a zlatě, pány s copy, ve výšvaných kabátech, dámy v pudrovaných účesech, v nádherných, dlouhých šatech, vystrícené, až se nad tím venkovské děvče zastýdělo. Přicházeli po schodech na ozáfenou chodbu, tou se brali jako skvělé vidění mluvíce francouzsky, německy, a zanikli v traktu koinnat u sálu. Karolín jmenovala jména, hodnosti; Mária poslouchala, přelýchala, a jen se dívala, vnímala. Ale tu na loži zapoměla, vzpomínaje, jak bude zátra, a co Věk, kde on asi je, a vzpomene-li také. Byla ráda, že Karolín vedle pořád ještě vykládala babičce o své větrici v hlavě a co zkusí, o pijavkách, o heřmánku, o pylíčkách otrubových a lněných semená, a že babička jí na to své minění povídala, rovněž o lněném semenu a také o jiných bylínách. Vnučka měla tak alespoň pokoj a mohla vzpomínat, těšit se, že přijde, že Věk suad zítra přece přijde. Jen aby bylo pěkně! To starostně pomýšlela, jak se venku ozýval hluché vřít a opíral se do oken, třesa jejich tabulkami.

F. Věk vyšel chvatným krokem z Kollerredovského paláce a kráčel vzhůru Jezovitskou ulicí. Šel rychle, nevěda, pro své vzrušení. Bylo příjemné. Také jej těšilo, že jej Máriačin starý strýc pozval, aby se zátra přišel k nim podívat; vlastně to mladého kupece potěšilo, jak na ta strýcova slova Máriačina na něj upěla zraky, jak v nich četl, že dychtivě čeká, co odpoví. Chtěla, aby přišel. Byla by ráda... V tom se mu míhlo, jak vedle ní stál večer na voze, jak jí to slušelo, jak k němu vzhlédla, když si přitáhla šátek, a v tom už, jak jí dával v hospodě dobrou noc, jak se jí ruka zachvěla...

*) Maily meči vřít a klášterů bo...

jako za starodávna. Víme už, slyšejí, že nejvyšší purkrabí krále po českou uvítá! Po českou, milý zlatý!"

F. Věk, jakoby nebyl ani tři dni na voze lež, chutě poslouchal.

"A všecko to do Prahy táhne!" zvolal Kramerius, "to je vidět, že jsme nezapomněli, že když ta chvílka přišla, že to v nás je, že jsme se vzpamatovali. A nevěřte, co se s jich probudí tou slavností, co se rozpomenou, kdo jsou, kdo byli jejich tatfíkové. P. Vrba také přišel; vědi o jeho cestách, byl také u nich, povídal mně. A co vlastenců z venkova, co jich jen u mně bylo, a jak se všichni těší na korunovaci našeho českého krále! A profesor Vydra! Mluvil jsem s ním dnes. Také se tu stavil. — 'Mně se již oči kolikrát samou radostí zžily. Buď Pánbůh pohválen. A není to frajmaur,' povídal Vydra." Kramerius se u smál a dodal: "To vědí, proč to povídal. Na císaře Josefa nie nezdří. To zas rytíř Jeník... Ubožák!" zvolal Kramerius pojednou. "Pamatuji se, ten, vědí, jak se zastal u barona Neuberka našeho jázyka proti baronu Stillfriedovi. To je našinec! Takových kdyby bylo mezi našimi stavu."

"Přijel také?" "Ne. Nemůže, chudák, a tolik se těšil. Nepustili ho. Vojenská služba ho drží. Je v Chebu se svým batalionem. Ten bude vzpomínat. Psal mně také. Tolik se těší, že zase došlo na českou korunovaci. Však to také nebožtíky císaři měl tuze za zlé, že se nedal korunovat; a jinak tuze na něj drží, že mde dobrého způsobil, že lid ná k hovadtví zavedený zase ku zdravému rozumu přiváděl, říká. Ale tu korunovaci a že nás u bohý národ skrze německé normální školy neměl, to mně rytíř Jeník sám tu opakoval, mluvil jsme o tom."

"Co Held?" ptal se Věk. "Ten! Ten je muzikou teď celý potrhán. Vědí, bude nová opereta od Mozarta, stavové jí u něho objednali. A Mozart je teď tady. Už za ním Held běhá, aby ho uviděl." "Ta novina se Věka živě dotkla a hned si pomyslí, to že musí Mozarta zase uvidět." "A Šedivý..." prohodil Kramerius veselě pojednou si vzpomene; "vědi o tom jeho milování; ten zas je proto všecken od sebe."

"Pořád ještě?" "Pořád. Nevěř, co mu říkáme, že ta mladá baronka, či co je, je mu nevěrna. Myslí, že jí tak drží, že jí tak bídájí, že ani psaníčko nemůže mu poslat a on jí. — Však s ním budou mluvit. Ta panna či slečna je nějaká povvedná. Věera mně pan Held povídal, že jí viděl samotnou na Barvlřském s nějakým tallánským zpěvákem od Bondiniho. Held toho zpěváka zná."

"A neřekl to Šedivému?" "Řekl jsem panu Heldovi, at to Šedivému ani neřeká, že by si ho rozhněval. On na ni nedá dopustit. Ale já mu to sám řeknu, ode mne to přijme. Já ho vyhojím. Člověk teprve vidí, jaké je to štěstí: hodné, zachovalé děvče, žádná filiena, ale hospodářská, rozumná, která má člověka ráda, a upřímně, zcela, bez faleš."

Z oči a z tváři Krameriových začala radost, a chopiv se Věkovy pravice, potřásl jí a dodal: "Takové jim také přeju. Takové si musejí najít."

"A takovou bych znal!" pomyslí si Věk, a myslil na ní, i když z expedice vyšel. "Ta je taková, jak povídal, a mlá, a slíbená jako květ, bez faleš. Ale — a tu se zarazil pochybností: "mohl-li by ho mít opravdu tak ráda, zcela beze všech ohledů, jen jeho?"

Bylo už večer, když vešel do bytu přítelkyně Hněvkovské. Zastal jej doma, a s ním Šedivého. Seděl u stolu zabrán u vášněm hovoru. Jmenovitě Šedivý vášně vypadal. Za to Hněvkovský vyskočil když shlédl Věka, a radostně ho vítal. Šedivý se pak dlouho usadřel. Když byl na odchodu, řekl mu Hněvkovský:

"Tak já řeknu Heldovi, ten by nejspíš mohl tu bijetku pořádit. Do hálu, do frajbičlu, co teď budete, dodal Hněvkovský Věkovu na vysvětlenou. "Také bych si přál, a tobe také, kamaráde. To bude vše. Ale nejlřív tadyhle," a podíval se na Šedivého. "Ale je"

Okamžitá práce pro 300 mužů!

Chceme české rodiny z dů od jejich rolnické vyspělosti a půle, které rozhodnou-li se usadit se ve Westpoint, mají příležitost zakoupiti sobě farmu za takových pod ínek, které umožní jim spláceti z výtěžku farmy pozemek od nás za oupený.

Každoroční práce od 1. říja do 1. dubna s platem od 10 do 18 doll. týdně jest absolutně zaručena kupcem našich farem.

Vzděláné pozemky tyto na házejí se v nejjúrodnější části Soustátí, kde každý druh zeleniny a o oce se pěstuje. Pobytem pracovním zde umožněno Vám bude dříve n ž rozhodnete se koupiti, úrodnost pozemků, na kterých dvakrát do roka se klidí, neznati. Nežádejte, jak mnoho peněz máte, — ale jest-li píliti, odhodláni dobrou budoucnost si založiti. — Příležitost říká. — O podrobnosti pišete český neb anglicky.

The Old Dominion Industrial Company,
WESTPOINT, VIRGINIA. 1544

VESELÁ MYSL - PŮL ZDRAVÍ!

Tuto osvědčenu medicinu nabízíme všem mrzutým, starým mládenčím a pannám, jakož i všem přátelům zdravého humoru a vtipu:

Vilimkův Humoristický Kalendář na r. 1912.

Dostanete jej poštu za 35 ct. (možno zaslati v poštov. známkách) — jistě levněji než v kterékoli lékárně — v

Centrálním Knihkupectví BRODSKÝ & SOVÁK.

302 East 72nd Street, New York, N. Y. největšího sklad českých knih v Americe. Jiné kalendáře, jichž máme na 100 druhů, poštu za 30 centů. Velký výběr spisů pro mládež, hodících se za vánoční a novoroční dárky. Pamatujte, že v české odině má býti česká kniha. Pište o seznamy. Obchodníkovi provise. 14-10c

to těžká věc. Dělají s těmi biletami velkou drahotu. Jestliže Held nepomůže — Má ty kondie v stavovských rodních —

"Anebo," bez rozmýšlení vyhrkl Věk, jenž si maně vzpomněl na Máriačinu strýce v Kollerredovském paláci. Ale již se zarazil, vidě, že to trochu nepředloženo.

Šedivého však jakoby bodl. — Vzhlédl na Věka a dychtivě se ptal, smde že on ví. Nežbylo, nežli říci co a jak, a že se tedy pokusi u starého krajana, když by Held nie nevyohl. Šedivý podal Věkovu ruku a živě mu děkoval. Paprsek nadje ho potěšil.

"Ten je zamilován! Jen k vůli té slečně chce do hálu. Myslí, že se tam a ní sejde; k vůli té Maternové, pamatujes-li se," řekl Hněvkovský, když Šedivý odešel. "Ale teď povídej! A počkej, máš hlad a žízeň. Sedni. Ale postel nemám královskou. Však budeme beztoho málo spát. Tak se svléčni. Už jdu, pošlu pro pivo a pro jídlo." (Pokračování.)

Zase růžolíci. "Třebas se upamatujete, že jsem vám dopisla z New Yorku," píše Miss Elsie Boje, 518 Knowlton ulice, Rockford, Ill. "Poslali jste mně jméno jednatelje, prodávajícího Hoboko. Musím říci, že Hoboko udělo u mně divy. Po užívání ho asi deset dní cítilla jsem se zase zdráva. Kypělla jsem zdravím a silou a do lící barva se mně vrátila. Ježto moje švakrová chce váš lék viděti, laskavě pošlete mé jméno jednatelje."

2517 Jiř. 12. ulice.
OMAHA, NEBRASKA.
Volejte telefonem: Douglas 7446

HUGO F. BILZ.
doručovatel Jettrova "GOLD TOP" lahvového piva
Telefon: Douglas 1542 . Ind. A—1542
Objednejte sobě bednu tohoto věhlasného piva. Mám na skladě nejvýtečnější staré karkaly, stará vína, doutníky a likéry všeho druhu. Vše za nejnižší ceny.
Jetter's Brewing Co. pivo se čepuje.
Pamatujte sobě číslo 1324 Douglas Str., východo-severní roh. Úřadovna 117 Jiř. 14. ul. 32-26
HUGO F. BILZ OMAHA, NEBRASKA.

Jediný spořitelní ústav v Omaze,
který má zvláštní oddělení české a v ředitelstvu jsou tři Češi zastoupeni.
Přijímá vklady odkudkoli, od členů i nečlenů, od \$1.00 do \$5,000. Pod státním dozorem. Vklady zaručeny jsou prvím markyčkem na zastavený pozemkový majetek. Dividendy 6 procent. Osmnáct roků v obchodu.
Blížší podrobnosti Vám ochotně vysvětlí Adolf A. Tenopír anebo Chas. F. Kuneš, jeden z ředitelů
Spořitelny BANKERS SAVINGS & LOAN ASS'N.
Adolf A. Tenopír, A. D. Touzalin, ředitel českého oddělení, sekretář
Úřadovna čís. 101, roh 16. a Dodge, ulice, Omaha, Nebraska.

Metz Bros. Brewing Co.
Telefon Douglas 119
Vaří a lahvuji výběrné jen pivo.
Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.